

אמרו לו דאינו רשאי להתחיל בעבודה אחרת עד שיגיע שער למדבר, הרי דבאומה שעה הוי קיום המלואה.

והנה התרגום יונתן (פסוק כז) כתב 'וידחיני רוח זיקא מן קדם ה' וימות' ומשמע דליכא דין דחייה אלא רוח מאת ה' דחפתו מן העוק. ובחידושי מרן ז"ל הקשה בשם הגר"ם דבמשנה ציומא (סז, א) אימא להדיא שדוחפו בידיו ע"ש, וז"ע בזה. ועכ"פ בטעמו של התרגום יונתן יל"פ דכיון דנעשית מלואתו כשהגיע למדבר שוב אי"צ דחייה בידים. (וע"ש ציומא דפליגי תנאי בזה ואיכא למ"ד דרק משנדחה ללוק נעשית מלואתו, אבל התרגום אביל כרבי יהודה דכיון שהגיע שער למדבר נעשית מלואתו כמבואר שם סח, ב).

ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא את דמם לכפר בקדש יוציא אל מחוץ למחנה וגו' (טז כז)

צ"ב אמאי כתיב 'אשר הובא את דמם לכפר בקדש', והלא אין זו סיבת החיוב שריפה, דרק בחטאת החילוה שנכנס דמה לקודש הוי ההכנסה סיבת השריפה, וכדכתיב בפרשת לו (ו, כג) 'וכל חטאת אשר יוצא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף', אמנם כאן הלא אינו אלא לסימנא בעלמא. ואולי כיון דאיכא נמי שער חילוני, לכך קאמר דאינו מדבר אלא על שער

ביציאה שלאחר ההזאות, ולדבריו הו"ל למחניטין לאשמועינן הכי גבי יציאה דהזאות דבזה מיירי קרא דויאל, וז"ע.

והנה באמת אשכחן בקרא לשון יציאה גבי קטורת, דכתיב בקרא (טז, יז) 'וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו לכפר בקדש עד לאתו', וקרא זה איירי בקטורת כדאימא במו"כ (אחרי מות ד, ד) על פסוק זה 'אין לי אלא שנכנס לכפר בקטרת מנין כשנכנס לכפר בשאר הדמים וכו' ע"ש, וכתיב כאן הלשון 'לאתו'. ומ"מ לשון זו אינה מורה על משמעות דין יציאה כמו המשמעות של הפסוק 'ויאל אל המזבח'.

ושלח ביד איש עתי המדברה וגו' ושלח את השעיר במדבר (טז, כא-כב)

צ"ב הני תרי קראי למה לי. והנה התרגום מתרגם 'וישלח ציד גבר דומין למהך למדברא', ומבואר דהפסוק הראשון אינו עוסק בגוף השילוח, אלא במסירה שמוסר לאיש המוכן לילך אל המדבר, וכ"כ הריטב"א ציומא (סז, ב ד"ה מדבר).

וי"ל עוד דאכן איכא צ' דינים בשילוח, האחד לשלח למדבר והשני לדחותו מן העוק, ועל כך באו צ' הפסוקים. וראיה לדבר דיש קיום מלוא בזה שבא למדבר, מהא דתנן ציומא (סח, ב) שכשהגיע שער למדבר היה הלשון מלצין, וע"ש בגמ' דכיון דהגיע למדבר נעשית מלואתו, וע"ש ברש"י ד"ה